

Haandværkerens Vise

Hver Hæders Stand sin Skjønhed har,
Der nok er værd en Vise!
Mig Haandværksstanden Blomsten bar,
Som jeg har Lyst at prise.
Er Randslen snørt i Ungdoms Aar,
Farvel en Stund I Kjære!
Den hele Verden aaben staaer,
I den gaaer jeg i Lære.
Jeg reise kan mens jeg er ung,
Og ude hjemligt bygge,
Mit Haandværk er min Pengepung,
Mit Ungdoms Sind min Lykke!
Og seer jeg saa mit Fædreland,
Jeg Kjæresten gav Ordet,
Hurra! en driftig Haandværksmand
Faaer let Fod under Bordet.
Saa hyggeligt, saa hjertensgodt
I lidet Hjem kan være.
Mit Haandværk, selv om det gaaer smaat,
Dog Huus og Hjem kan bære,
Vor Herre sætter det i Drift,
Han giver Haand og Tanke;
Mig Standens Priis i Sang og Skrift
Faaer Hjertet til at banke.
Med Tanken klar, med Sindet let
Hver til sit Arbeid vandre,
Og er det endt, er Armen træt,
Vi mødes med hverandre;
Det lyser op med Ord og Sang
Igennem Brødres Tanke,
Vi synge: »Danmark!«, »Dannevang!«
Og Aandens Guld-Ax sanke!
Naar Laugene i festligt Tog
Hver sine Faner bære,
Os bliver fælles *Dannebrog*
Og *Haandværksmand* at være!
Forskjællig Dont, dog eens vor Stand,
Til Statens Gavn og Ære.
En stræbsom, ærlig Haandværksmand
Er det en Lyst at være!